

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. III. Ostenditur, præfata[m] propositione[m] duodecimam esse
damnabilem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

CAPVT III.

Ostenditur, præfatam propositionem duodecimam esse damnabilem.

SVMMARIVM.

Propositio damnata falsa est propter prætextum excusandi se ab obligatione eleemosynæ. n. 16.

Idem probatur ex eo, quod divites aliquando tenentur ad eleemosynam cum modico detrimento sui status. n. 17.

Idem ostenditur ex comminationibus, quæ reperiuntur in Evangelio. nu. 18.

Minus damnabilis est opinio eorum, qui dicunt teneri ex necessarijs ad statum, asserentes divites vix habere superfluum statui. n. 19.

Adhuc tamen damnabilis est ea opinio. 20.

16 **E**Am propositionem esse damnabilem, & dignam eâ censurâ Theologica, qua in hoc decreto inviritur, probatur primo. Multi sunt casus, in quibus certum est, quod homo tenetur erogare eleemosynam ex superfluis statui, ita ut coram Deo se excusare non possit ab ea obligatione: sed si divites non haberent, vel vix haberent superflua statui, haberent prætextum excusandi se ab ea obligatione: ergo contra eiusmodi certitudinem militant, qui dicunt, divites non habere, vel vix superflua statui.

17. Probatur secundo. Est enim indubitabile, quod tenetur dives succurrere graviter indigenti, quando potest præstare, cum modico detrimento sui status: sed eo ipso quod largiatur aliqua cum modico detri-

mento sui status, illa non sunt absolute necessaria ad statum; atque adeo dicenda erunt superflua statui: ergo tales divites verè habent superflua statui. Et ita sicut absurdum est dicere, non teneri divitem succurrere graviter indigenti cum parvo detrimento sui status; ita absurdum erit dicere, quod eiusmodi dives non habet superflua statui.

18. Probatur tertio. Nam in Evangelio multæ sunt comminationes adversus divites, qui non succurrunt pauperibus, cum possint succurrere sine proprio detrimento: sed divites eius sæculi non erant diversi generis, aut diversæ conditionis, ac divites præsentis sæculi; ratione cuius illi haberent superflua statui; isti autem aut non habeant, aut vix habeant: ergo illæ comminationes in utrosque pariter fulminantur; & de utrisque dicendum est habere superflua statui, ex quibus possint graviter indigentibus opitulari.

19. Verum quidem est, minus esse damnabilem opinionem eorum, qui cum dicant, non solum ex superfluis statui, sed etiam ex necessarijs ad statum teneri divites succurrere graviter indigentibus, asserunt præterea, divites vix habere superflua statui: quia cum hæc coniungunt, non excusantur omnino divites ab eleemosyna; siquidem quamvis non habeant superflua statui, dicuntur teneri ad illam. Minus, inquam, damnabilem esse, quam eorum, qui ex vna parte dicunt, solum teneri divites ad sublevandas graves necessitates ex superfluis statui; & ex altera affirmant, divites vix habere superflua statui; cum hoc modo inferatur, vix divites teneri ad eleemosynam, quantumvis sit gravis necessitas occurrens.

20. Adhuc tamen damnabilis est ea opinio, quamvis dicat, succurrere

Pp dum

dum esse pauperi graviter indigenti, ex necessarijs ad statum, quia negari non potest, quin aliquando debeat subveniri ei necessitati ex superfluis statui, vt diximus cap. 2. In quo casu si dicamus, vix esse divitibus superflua statui, idem erit, ac dicere, non esse, aut vix esse obligationem succurrendi. Quod autem divites non habeant excusationem, ad omittendam eleemosynam in gravibus necessitatibus; satis constat ex ijs, quæ dixit in 1. part. Crif. Theol. disp. 20. cap. 2. art. 2. & 3.

DISERTATIO X.

An liceat desiderare alicui malum sub ratione boni temporalis utilis?

CAPVT I.

Referuntur propositiones damnata; & præmittuntur aliqua.

S V M M A R I V M.

Doctrina S. Thomæ coheret cum hac damnatione. num. 4.

Textus S. Thomæ pro ratione dubitandi. num. 5 & 6.

Potest desiderari mors alicuius propter bonum spirituale illius, aut alterius. num. 7.

Possimus desiderare mortem alicuius propter bonum commune. n. 8.

Potest quis desiderare mortem alicuius propter vitandum aliquod ingens nocumentum. n. 9.

Intellectus potest præscindere mortem Patris ab effectu hereditatis fi-

lij; & voluntas sub ea dem præcisione potest desiderare hereditatem, non mortem. n. 10.

1. **H**ic dubitationi dāt occasionem tres propositiones damnatæ ab Innocentio XI. in hoc Decreto ex quibus decima tertia propositio sic se habet: *Si cum debita moderatione facias, potes absque peccato mortali de vita alicuius tristari, & de illius morte naturali gaudere, illam inefficaci affectu petere, & desiderare; non quidem ex displicentia personæ, sed ob aliquod temporale emolumentum.*

2. Propositio 14. damnata hæc est: *Licetum est absoluto desiderio cupere mortem Patris, non quidem vt malum Patris, sed vt bonum cupientis, quia nimirum ei obventura est pinguis hereditas.*

3. Propositio 15. similiter damnata huius est tenoris: *Licetum est filio gaudere de Parricidio Parentis & se in ebrietate perpetrato, propter ingentes divitias inde ex hereditate consecutas.*

4. Pro quarum explicatione, & recta intelligentia, quia aliqui scriptores falso existimarunt, eas propositiones damnatas inferri ex doctrina S. Thomæ, suppono primo, non esse mentem Romani Pontificis damnare doctrinam, quam circa hanc materiam tradidit S. Thomas. Ideo operæ pretium est proponere ante oculos doctrinam S. Thomæ, vt inde constet, tres illas propositiones damnari quoad id tantum, in quo differunt à doctrina S. Thomæ.

5. Et quidem Angelicus Doctor 2. 2. quæst. 76. art. 1. sic ait. [*Si autem aliquis imperet, vel optet malum alterius sub ratione boni, sic est licetum, nec erit maledictio, per se loquendo, sed per accidens: quia principalis intentio dicentis non fertur ad malum,*